

De pujada pel carrer del Mig he trobat el manescal davant de casa seva. Apilava palla seca, i hi calava foc. M'ha dit que acabava de buidar una caixa que contenia un joc nou de ferradures. Em plau de parlar amb els homes d'ofici entesos. Aquell qui creieu home comú, rústec i grosser, un jaques apoquinat, en la seva feina és un savi exercit, teòric i especulatiu ensems, competent i iniciat. Talment com un teòleg, un físic o un humanista, però menys pretensions i embrollaire. El seu vocabulari és abundós, i fresc com un gra de raïm, a l'alba. Us hi deliu i hi apreneu. Com hauria sabut jo que hi havia tants d'estils de ferradures? Que cada mula, cavall o ruc té jeia pròpia que cal conèixer? Que esquivar una guitza vol anys d'aprenentatge? Mai no m'acosto a cap farga, la qual imagino sempre a través d'estampes mitològiques. Què sabia jo del ferrar i del desferrar, i dels complicats procediments que cada país aplica per a enclauar i desenclauar? Ni de tants d'estils de ferradures a cada segle? Ho ignoro tot, de les ferreries, per a mi fosques i emboirades per l'alè de carbonosos herètics. —*No és pas bo tothom per a aquesta feina*, observa el manescal. I, tot atiant el foc, m'ha parlat de ferradures catalanes, gascones, hongareses i cosaques. Però a mi m'intrigava el delit amb què cremava la palla al mig del carrer i a ple sol. —*Us plau de fer foc...* Tot transformat, ha respost: —*Sóc home de nit. Ferrar de dia com fem tots i acostumen de fer a tots indrets, m'angoixa. Voldria, i no he convençut mai cap mulater, ferrar al punt de mitjanit, voltat de flames. Jo i l'animal tots sols, quan ningú no piula i güellen les rates, i encerclat de fogueres*. M'ha descrit, com si en fos ja actor, el bell espectacle de les ombres d'home i cavall, agegantades i allargades, vidents a tots racons de la vila. —*Tothom s'adonaria que l'acte de ferrar té essència, entitat i substància pròpies, i que guarir i ferrar bèsties hauria d'eleva el manescal de rang*. Ha triat, de la seva col·lecció, una ferradura pomposament cisellada amb arabescs miniaturats i al·lusius. Era del cavall que muntava el seu avi, manescal, i capità de facció en una punya civil, l'he penjada al portal de casa, i, de nit, fa claror.

J. V. Foix
L'estrella d'En Perris